

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem
ve věci

žalobce: Q. T. H., narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-74474-4/SO-2024 ze dne 13. 6. 2024

takto:

- I. V řízení, které bylo přerušeno usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2025, č. j. 41 A 8/2024-42, **se pokračuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-74474-4/SO-2024, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) usnesením ze dne 21. 2. 2024 podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zastavilo řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti. Žalobcovo odvolání proti tomuto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2024 zamítl. Proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného se žalobce brání žalobou v této věci.
2. Usnesením ze dne 8. 10. 2025, č. j. 41 A 8/2024-42, soud přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného u rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. RS 12/2024 s odůvodněním, že rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu může mít vliv na rozhodování zdejšího soudu v nyní řešené věci.
3. Z vlastní činnosti soud zjistil, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, zamítl kasační stížnost, a tím bylo řízení vedené pod sp. zn. RS 12/2024 skončeno. Protože právní mocí výše zmíněného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu odpadl důvod, pro který bylo řízení přerušeno, soud výrokem I tohoto usnesení podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu, opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 téhož zákona. Při vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla podle žalobce také porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, tj. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
5. Žalobce konstatoval, že výzvou ze dne 12. 10. 2023 byl vyzván k doložení dokladu o uzavření zdravotního pojištění, avšak nedopatřením jej nedoložil. Doklad o zdravotním pojištění doložil obratem poté, konkrétně dne 13. 3. 2024, s pojistnou dobou od 28. 1. 2024 do 27. 1. 2026. Z uvedeného je podle žalobce zjevné, že ke dni vydání usnesení o zastavení řízení byl zdravotně pojištěn. Doklad nebyl včas doložen toliko nedopatřením, kdy tato vada byla již v rámci odvolací lhůty odstraněna. Tímto odstranil vady řízení, a to v době trvání řízení, před nabytím právní moci rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40.
6. V řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle žalobce dochází zastavením řízení k faktickému ukončení trvajících pobytu na území, kdy účastníku nutně vzniká závažná újma v jeho soukromé sféře. Je tak nutno uvážit, zda včasné nedoložení náležitostí může s ohledem na okolnosti případu převážit nad zájmy a právy žadatele. K povinnosti správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62.
7. Žalobce zdůraznil, že si je vědom svého pochybení, ale důsledky napadeného rozhodnutí jsou naprosto nepřiměřené, neboť na území České republiky žije od roku 2007, podniká zde a má zde přátele a zázemí. Podle žalobce bylo na místě zásadu koncentrace použít, ale ne toliko paušálně bez ohledu na důsledky, jak to učinil zejména žalovaný za situace, kdy byl doklad o zdravotním pojištění v průběhu odvolacího řízení doložen. Podotkl, že zásada koncentrace řízení není neomezená a v určitých typech řízení je prolomena zásadami

uvedenými v § 2 a § 3 správního řádu. Kupříkladu se jedná o řízení o přestupcích nebo o řízení, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost. Podle žalobce lze v jeho případě nepřihlédnutí k doloženým podkladům označit za nesouladné s principy materiálního právního státu. V řízení o prodloužení pobytu nelze obecně podat novou žádost na území České republiky, ale cizinec musí území opustit a novou žádost podat prostřednictvím zastupitelského úřadu většinou toliko v zemi původu, což s sebou nese finanční náklady. K zásadě koncentrace žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41. Z něj podle žalobce vyplývá, že za situace, kdy účastník doloží chybějící náležitosti alespoň v odvolacím řízení a již nic nebrání vyhovění žádosti, je třeba zkoumat, zda je postup trvající na zastavení řízení přiměřený. Dodal, že zásadu koncentrace lze výjimečně prolomit za situace, kdy převáží zájem chráněný českým ústavním pořádkem, zejména článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nad efektivitou správního řízení.

8. Postup správních orgánů považoval žalobce za přepjatě formalistický a naprosto nepřiměřený okolnostem případu, neboť důsledky zamítnutí žádosti jsou intenzivnější, než je důvod, pro který bylo řízení zastaveno. Důsledky rozhodnutí mají nepřiměřený dopad do jeho soukromého života. Podle žalobce správní orgány pominuly posoudit přiměřenost rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, ačkoli tuto povinnost mají i v řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů proto označil za nepřezkoumatelná a rozporná s § 68 odst. 3 správního řádu.
9. Ke své osobě žalobce sdělil, že na území České republiky žije již 16 roků, řádně zde podniká a nikdy se nedopustil žádného protiprávního jednání. Plní své povinnosti, odvádí daně a hradí odvody. Vytvořil si zde plnohodnotné zázemí, má zde přátele a ze svého podnikání podporuje svou rodinu ve Vietnamu.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami a nedošlo k porušení práv žalobce. Oba správní orgány rozhodovaly na základě dostatečně zjištěného stavu věci a z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, jaké důvody vedly k zastavení správního řízení, z jakých podkladů vycházely a jakými úvahami se řídily.
12. Zdůraznil, že podle zásady koncentrace se má správní řízení zásadně odehrávat před správním orgánem prvního stupně. V řízení zahájeném na návrh účastníka řízení je tvrzení účastníka určující pro vymezení posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí podle § 71 odst. 2 zákona správního řádu. Žalobce předložil doklad o cestovním pojištění až po vydání prvostupňového rozhodnutí, a proto k němu žalovaný v souladu se zásadou koncentrace nepřihlédl. Nic na tom nemohla změnit skutečnost, že žalobce požadovaný doklad doložil dodatečně v průběhu odvolacího řízení, neboť jej mohl a měl předložit již v průběhu řízení v prvním stupni. Dodal, že žalobce neuvedl a ani neprokázal žádné relevantní důvody, které by mu bránily ve včasné dodání uvedeného dokladu, a nelze jej tedy považovat za nový důkaz podle § 82 odst. 4 správního řádu, k němuž by bylo možné přihlédnout v průběhu odvolacího řízení. Nedoložení dokladu nedopatřením pak nelze považovat za relevantní důvod, ale naopak svědčí o

jednoznačné pasivitě žalobce. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, a ze dne 9. 4. 2014, č. j. 10 A 274/2010-43.

13. Napadené rozhodnutí není podle žalovaného v rozporu se závaznými mezinárodními dokumenty, zejména Evropskou úmluvou, a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zastavením řízení rovněž nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci nebylo znemožněno na území České republiky pobývat a nadále realizovat svůj soukromý život. Skutečnost, že se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání a plní si své povinnosti, nemůže změnit konečný výrok rozhodnutí a uvedené nelze považovat za nadstandard, ale naopak za „samozřejmost“, kterou je cizinec žádající o konkrétní pobytové oprávnění povinen dodržovat.
14. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný poznamenal, že řízení bylo zastaveno z důvodu neodstranění vad žádosti, a proto nebyl dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. Usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesním, a správní orgán tak není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Současně žalobce během správního řízení neuvedl, v čem konkrétně má být spatřován nepřiměřený dopad do jeho rodinného a soukromého života, aby bylo možné eventuálně aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 1. 2016, č. j. 15 A 20/2015-45, a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2020, č. j. 48 A 146/2017-45.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

16. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směřem k žalobci připomíná, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
17. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu, opomněl zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 téhož zákona. Totéž platí pro obecně namítané porušení ustanovení definujících podmínky pro

výkon činnosti správních orgánů, tj. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu. Soud se proto danou argumentací nezabýval.

18. Poté se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že: *„z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v nyní řešené věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
19. Přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života se žalovaný zabýval na stranách 7 až 8 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že podle v té době platné judikatury Nejvyššího správního soudu v řízeních, v nichž nedochází k meritornímu rozhodnutí, nepřichází posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života účastníka v úvahu a žalobce toto v průběhu správního řízení ani nijak nenamítal. Soud proto uzavírá, že rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
20. Dále se soud zaměřil na žalobní námitku, podle které se správní orgány měly zabývat zkoumáním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud připomíná, že otázku posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě procesních rozhodnutí správních orgánů posuzoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65. V něm dospěl k závěru, že *„správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí“*.
21. Rozšířený senát ve shora citovaném rozsudku rovněž konstatoval, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života cizince není vůbec myslitelný, řízení zastaví; správní orgán druhého stupně v takové situaci odvolání proti usnesení o zastavení řízení zamítne. Pokud by však správní orgán seznal, že zastavením řízení skutečně dojde k zásahu do soukromého a rodinného života cizince, *„jediným rozumným řešením, jak zohlednit požadavky ESLP je povinně posoudit, zda je případný zásah do práv žadatele přiměřený“*

sledovaným legitimním cílům. Pokud by tomu tak nebylo, znamená to mj. prolomení koncentrace řízení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu a povinnost odvolacího orgánu při takovém posuzování zohlednit i podklady doložené až v odvolacím řízení“. Nepřiměřenost dopadů je podle rozšířeného senátu nutno zohlednit i v případě, že ani doložené podklady neodpovídají plně rozsahu vyžadovanému zákonem o pobytu cizinců.

22. Z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu tedy vyplývá, že správní orgány mají povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí. Relevantními kritérii pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí jsou podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zejména délka pobytu na území České republiky, věk, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby v České republice, intenzita vazeb v domovské zemi apod.
23. V této souvislosti soud konstatuje, že nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí žalobce ve správním řízení namítal v rámci doplnění odvolání proti usnesení o zastavení řízení ze dne 23. 4. 2024, avšak toliko obecně, bez jakýchkoli konkrétních tvrzení ohledně svých vazeb na území České republiky, a ani neuvedl, jaké nepřiměřené následky bylo rozhodnutí o zastavení řízení schopno vyvolat. Nelze však opomenout, že žalovaný byl povinen zkoumat přiměřenost dopadů jeho rozhodnutí do života žalobce nejen s ohledem na žalobcova tvrzení, ale i na základě informací vyplývajících ze spisu.
24. Ze správního spisu v tomto kontextu zejména vyplývá, že žalobce na území České republiky pobývá již od roku 2009, tedy v době rozhodování žalovaného více než 15 let. Délka pobytu na území je jedním z kritérií pro posouzení přiměřenosti a takto dlouhodobý pobyt je nutné vzít v potaz. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem byl tedy žalovaný povinen posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, neboť možnost zásahu byla patrná z okolností věci.
25. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný pochybil tím, že se nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což činí napadené rozhodnutí nezákonným. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
26. Dalšími námitkami žalobce se soud s ohledem na možné prolomení zásady koncentrace řízení, předvídané judikaturou v případě nepřiměřenosti zásahu, nezabýval. Tím však soud nepředjímá, že by bylo povinností žalovaného zásadu koncentrace řízení prolomit; žalovaný toliko musí posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby žalobcova zástupce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta

[dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT]. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku soud žalobci nepřiznal, neboť tyto náklady nebyly vynaloženy účelně. Zmíněný návrh totiž soud zamítl proto, že žalobce zůstal toliko u obecných a nepodložených tvrzení, z nichž nevyplývají žádná specifika, jimiž by se žalobcův případ jakkoli odlišoval od jiných.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. ledna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce